



NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1136

22.12.2024 (135)

Výchova zlého génia

Gerhard Lauck

Časť 2

* * * * *

Rodina z matkinej strany má tiež svoje príbehy.

Váš prastarý otec prišiel do Ameriky ako prvý a až potom priviedol vašu prababičku. Vzal ju do špeciálneho obchodu, aby ochutnala úplne novú potravinovú senzáciu.

Povedal jej to: Fúkajte naň, je horúci!

Urobila to.

Všetci v obchode sa rozosmiali. Potom ho ochutnala, usmiala sa a dala mu facku.

Bola to zmrzlina.

* * * * *

Stará mama zavolala na dedka, ktorý sedel na verande, aby prišiel na večeru. Ale on neprišiel. Tak ma poslala po neho. Videl som ho tam sedieť a pozerat' sa na tri pekné mladé dievčatá, ktoré prechádzali okolo. Povedal som to starej mame. Vyšla

von a za ucho ho odtiahla naspäť do domu... Myslím, že nikdy nie ste príliš starí na to, aby ste sa pozerali.

* * * * *

Keď váš otec ukázal drahú novú fajku jednému z mojich strýkov, ten to nepochopil, myslel si, že je to darček, a vrúcne mu poďakoval. Tvoj otec nemal to srdce niečo povedať. Po rokoch, keď už zomrel, rodina, ktorá vedela, čo sa stalo, fajku vrátila. Povedali, že ju fajčil len v nedeľu.

Polovica obyvateľov malého mesta vo Wisconsin je príbuzná mojej matky. Môj prastarý otec mal šesť synov. Videl som ich starú fotografiu a môžem potvrdiť, že vyzerám presne ako otec mojej matky Otto, ktorý sa narodil v Starej Ľubovni a dostal meno Otto Bismarck.

Moja rodina je z oboch strán nemecká. Lauck a Hein z otcovej strany. Preuss a Pahl z matkinej strany. Rodina Lauckovcov pochádza od hessenských dôstojníkov, bratov, ktorí slúžili v americkej revolučnej vojne. Samotné meno "Lauck" pochádza zo starej hornonemčiny, ktorá zanikla okolo roku 1050 n. l.

O mnoho rokov neskôr mi mama povedala, že dvaja moji vzdialení príbuzní zahynuli 11. septembra. Ja som ich nepoznal, ale ona áno.

Videl som fotografie dvoch ďalších dvojníkov. Okrem toho ešte jeden dvojník býval so mnou v kasárňach. Bol dokonca mojej výšky! Niekedy si nás dvoch ostatní hostia pomýlili. Pohrával som sa s myšlienkou, že by som si ho najal ako návnadu.

Chytanie zvierat

Medzi moje obľúbené činnosti patrilo chytanie hlaváčov, žiab a korytnačiek, lezenie po stromoch a skúmanie priľahlých polí a lesov. Zvieratá boli - a stále sú (!) - mojou veľkou láskou.

Cez víkendy sme s otcom chodili chytať korytnačky na "stupeň". Alebo si zdriemol v aute, kým som ja sám chytil žaby.

Jedno leto sme len my dvaja prešli stovky kilometrov na *Veľkej výprave za hadmi*. Hoci som bol sklamaný, že som nezískal žiadneho chrapúňa, bol som spokojný s úlovkom: úhladný had sviňonôžka, pár modrých užoviek a desiatky užoviek.

Keď moja mama našla jedného z týchto hadov, malého mláďaťa užovky, vo svojej posteli, vykázali ich do vonkajšieho prostredia. Našťastie prišla na to, že vinníkom bol môj otec. Jeho diabolský úškrn a môj zdesený pohľad, keď som sa

dozvedela o jej náleze, spôsobili, že riešenie záhady "ako sa tam dostal" bolo až príliš zrejmé. Okrem toho, ktorý chlapec so zdravým rozumom by riskoval stratu dokonale dobrého hada takýmto hlúpym kúskom!

Keď sme konečne odstránili nádrž na olej pre starú pec zo suterénu (kde sedela pod starým uhoľným výpalom), rozrezal som ju dlátom a kladivom pozdĺžne na polovicu. Bolo to časovo náročné a hlučné (!), ale získal som nádrž dobrej veľkosti.

Ako chlapec a dokonca aj ako tínedžer som rád listoval v terénnych príručkách o zvieratách. Dokonca som vedel určiť mnohé poddruhy.

Nie je prekvapujúce, že naša rodina mala v priebehu rokov veľa rôznych domácich zvierat. Boli medzi nimi žaby, ropuchy, pulce, ryby, salamandry, mloky, vtáky, veveričky, králiky, mývalovia, sliepky, mačky a psy.

Aby som mohol uviesť všetky druhy, poddruhy a plemená, musel by som obetovať viac stromov.

V našich garážach sa okrem divých mačiek, líšok a sov zdržiava viac mačiek, ako je v niektorých mestách v okolí obyvateľov.

Stačí povedať, že som vždy miloval zvieratá.

Bol som detský militarista

Rád som kreslil obrázky bitiek medzi tankami a lietadlami. Inštinktívne som si vyberal štátne znaky, ktoré by nepredstavovali "konflikt záujmov". Nechcel som uraziť žiadneho príbuzného. Aj keby bojovali na "nesprávnej strane".

Moje bitky s malými plastovými vojačikmi trvali celé hodiny. Niekedy som navrhoval zvieratá, v takom prípade boli zvieratá vždy hlavnými hrdinami a ľudskí vojaci boli antagonistami.

Postavil som impozantnú pevnosť s podzemným tunelom. Tunel bol veľkou pomocou pri špine. Veď každý malý chlapec, ktorý stojí za to, vie, že sa nemôže baviť, ak sa poriadne nezašpiní.

Bojový výcvik zahŕňal používanie ručne vyrobených drevených mečov a štítov. Bežne som sa postavil trom deťom naraz a vyhral som.

Stal som sa aj začínajúcim *militaristom*!

Detská kniha o slávnych bitkách vo svetových dejinách na mňa urobila silný dojem. Vojenská história sa stala jedným z mojich veľkých záujmov popri zvieratách.

Otec mi kúpil detskú verziu uniformy americkej armády. Rodičia mi na ňu napísali moje meno a hodnosť "kapitán". Keď sa opotrebovala, dostal som náhradnú. V tom čase som už bol "generál". Prirodzene, rád som ju nosil vždy,

keď som sa "hral na armádu".

"Nepriateľ" mi dal prezývku "generál Doolittle". Zrejme nepoznali svoju históriu a jednoducho im to meno pripadalo zábavné.

Tieto armády sa neskladali z "priateľov", ktorí sa jednoducho rozdelili do "tímov", aby "hrali hru". Vníмали sme sa ako "vojaci", ktorí "vedú vojnu" proti "nepriateľovi" o sporné územie.

Náš boj spočíval v bombardovaní súperovej armády hrudami hlíny. Tento obmedzený boj priniesol trochu bolesti, ale žiadne vážne zranenia.

Na druhej strane, hádzanie kameňov bolo odsudzované. Podobalo sa to porušeniu Ženevského dohovoru.

Nikdy sme nemali v úmysle alebo túžbe spôsobiť "nepriateľovi" vážne zranenie! Tieto "armády" neboli ani "gangy", ani "tímy". Boli niečím medzi tým.

V týchto detských armádach cítim oveľa viac než len hru, a to sociologické, možno dokonca antropologické dôsledky.

Ako veterán mnohých bitiek som si osvojil určitý stupeň zručnosti v uhýbaní pred týmito projektilmi. Nanešťastie som bol slabý strelec.

Bitka sa zvyčajne skončila slávnym víťazstvom. Útočil som priamo na nepriateľa a znášal som bolesť, keď ma zasiahla plná salva. V hrôze by utekali.

Dobрым príkladom našej mentality je najmä jedna kampaň.

Jedného dňa sme objavili zvláštny drevený splav plávajúci v malom rybníku na "území nikoho", ktoré často slúžilo ako naše bojisko. Zjavne išlo o nepriateľský vpád! Navršíli sme naň kamene, aby sme ho potopili. Potom sme na skalách rozbili fľaše, aby rozbité sklo nepriateľovi sťažilo záchranu jeho plavidla.

O niekoľko dní neskôr sme objavili nepriateľskú hliadku, ktorá sa ho pokúšala zachrániť. Zaútočili sme a oni sa dali na útek. Až na jedného úbohého diabla. Vyšplhal sa na strom, ktorý visel nad rybníkom. Teraz sa jednou rukou držal konára, zatiaľ čo druhou bojoval s mečom jedného z mojich mužov. Odvaha toho nepriateľského vojaka na mňa urobila dojem.

Čo máme robiť? Situácia vyzerala nebezpečne. Nikto nechcel, aby sa niekto na oboch stranách vážne zranil. Ale vyhlásiť prímerie, dokonca aj uprostred horúcej bitky, bolo bezprecedentné.

Prikázal som svojim mužom, aby sa stiahli. Nepriateľský veliteľ pochopil, čo a prečo robím, a tak sa nepokúsil využiť našu rytierskosť. Namiesto toho zakričal na svojho odrezaného vojaka, aby sa vrhol cez medzeru, ktorú som zámerne nechal vzniknúť. Pochopil a urobil tak.

Po nejakom čase som sa náhodou stretol s tým bývalým statočným nepriateľom za pokojných okolností. Stali sme sa priateľmi.

Keď ma prvýkrát zobral k sebe domov, aby sme sa hrali, zastavil sa pred vchodom, otočil sa ku mne a povedal: "Nehovor mojej mame, že si protestant. Ona hovorí, že všetci protestanti sú svine a nedovolí mi hrať sa s tebou." O niekoľko rokov neskôr som sa dozvedel, že vlastná náboženská skupina jeho matky, katolícka, sa na celoštátnej úrovni považuje za "menšinu". V tejto oblasti to tak nebolo.

Môj otec brával svojich synov na táborenie, rybárčenie a kanoistiku. Keď sme boli dosť veľkí, naučil nás zaobchádzať so strelnými zbraňami a zobral nás na poľovačku.

Keď nám chlapcom prvýkrát začal ukazovať, ako sa používa zbraň, moja matka bola veľmi znepokojená. Otec jej povedal: *Neboj sa! Naučí ich to správne!*

Môj tréning prebiehal takto.

Prvý rok lovu som nosil brokovnicu *bez záveru*. Len aby som sa naučil, ako byť bezpečný pri prechádzaní cez ploty a podobne.

Druhý rok som dostal skrutku. Ale žiadna nábojnica! Vždy, keď som chcel strieľať, musel som požiadať otca o náboj.

Tretí rok som mal skrutku aj nábojnice.

Samozrejme, moja brokovnica aj puška boli jednoranové zbrane. Stáli 20 a 30 dolárov. Nové, nie použité.

Neskôr sme si vymenili zbrane. Keď si nechal predĺžiť pažbu, nezohľadnil zimné oblečenie. Takisto uprednostňoval nižšiu hmotnosť mojej jednoranovky. Mne sa páčilo, že dvojhlavňová mala menší spätný ráz.

O mnoho rokov neskôr ma priateľ, bývalý policajt, požiadal, aby som mu ukázal svoj nový revolver. Priniesol som revolver zo zásuvky, otvoril valec, vybral náboje, vrátil náboje späť do zásuvky, otočil revolver tak, aby na nikoho nemieril, a potom som mu ho držiak na dlani s otvoreným valcom ponúkol. - To naňho urobilo dojem.

Tu je varovný príbeh: Napriek všetkým bezpečnostným opatreniam si môj otec raz takmer ustrelil hlavu, keď jeho brokovnica vystrelila a prestrelila strechu auta! Upozornil ma na to, aby som si uvedomil, aké nebezpečné sú zbrane. A ako je dôležité byť vždy mimoriadne, mimoriadne, mimoriadne opatrný!

"Muži" opakovane cestovali až do Kanady na trojtýždňové plavby na kanoe. Boli sme tak ďaleko, že tam neboli žiadne cesty ani iné známky civilizácie. Museli sme prepádlovať kanoe cez jazero, "portážovať" cez poľnú cestu k ďalšiemu jazeru a postup zopakovať.

Všetky nasledujúce príbehy pochádzajú z týchto kanadských kanoistických výletov.

Na jednom výlete pred tým, ako som začal chodiť, si jeden z mojich bratov poranil prst na nohe. Posádka, v ktorej boli aj ďalší dospelí rodinní priatelia, ho nestihla dostať späť do civilizácie. Tak ho opili whisky, v ohni sterilizovali ba-

jonet, na hrud' mu posadili troch dospelých mužov... a potom mu môj otec tým bajonetom odrezal časť prsta.

Môj otec bol oficiálny zdravotník. Hovoril, že jeho vlastný otec pri ošetrovaní drobných zranení vždy postupoval rovnako. Najprv sa opýtal, čo sa stalo. Po druhé, priložil na ranu žuvací tabak. Jaj, s takýmto výcvikom sa čudujem, že sa nestal slávnym chirurgom namiesto inžiniera!

Prisahajú, že sa mu napriek tomu podarilo nejakým spôsobom zdvihnúť svoje telo šesť centimetrov nad zem. A že ľudia vzdialení dvadsať kilometrov za jazerom neskôr tvrdili, že počuli jeho krik.

Som rád, že som nebol na tomto konkrétnom výlete. Považovali ma ešte za príliš mladého na to, aby som sa zúčastnil prvých pár výletov.

* * * * *

Objavili sme opustený rangerský zrub s liatinovými kachľami na drevo a prístavbou. Ten sa stal našim základným táborom.

Môj otec uzavrel so svojimi synmi dohodu: *Kúpim vám všetko, čo chcete jesť, ale vy to musíte niesť!* - Zlomili sme si chrbát, ale jedli sme ako králi.

Pri presune môj brat niesol kanoe a na chrbte mal batoh. Cítil sa ako poriadny tvrd'as.

Potom počul kroky, ktoré sa rýchlo približovali zozadu.

To, čo uvidel potom, ho ohromilo a zapôsobilo naňho.

Niekoťo okolo neho vystrelil. Beží. Nesie kanoe a dva batohy: jeden na hrudi a druhý na chrbte...

Bola to žena!

Na konci cesty sa s ňou rozprával a dozvedel sa, že je profesionálna tanečnica.

Podobnú skúsenosť som mal aj po rokoch. Bol som mladý muž, ktorý vykonával ťažkú prácu. Môj predchodca mal 65 rokov.

* * * * *

Prestaňte sa sťažovať na tie zatracené komáre! Necítim, že by ma nejaký štípal. Len si to vymýšľaš, lebo už nechceš niesť kanoe!

Takto otec nahnevaný vyštekol na jedného z mojich bratov.

Keď však prišiel rad na neho, aby niesol kanoe, dozvedel sa pravdu.

Pod kanoe sa vyrojili komáre. Nemilosrdne útočili na úbohého diabla, ktorý ju niesol. Ten mal plné ruky práce a nedokázal im dať facku.

* * * * *

Ešte ako chlapec som uvažoval o písaní denníka. Ale rozhodol som sa, že to neurobím. Usúdil som, že najzaujímavejšie veci v mojom živote sa *už* stali.

To však neznamena, že som nemyslel na budúcnosť. S otcom som uzavrel dohodu. Keď budem dosť starý, presťahujeme sa do kanadskej divočiny a staneme sa trapermi. Keďže bol inžinier, povedal by mi, ako postaviť náš zrub. Zaplatil by som mu whisky a cigarami.

* * * * *

Jedného dňa vláda využila právo vlastníctva a lacno odkúpila časť našej pôdy na výstavbu rýchlostnej cesty. Keď buldozéry začali pustošiť náš sad, schmatol som luk a šíp a utekal som k dverám. Mal som v úmysle brániť svoj domov! Rodičia ma zastavili. Museli ma zamknúť v mojej izbe.

Nakoniec nám cez dvor viedla rýchlostná cesta. Potom už to nebolo také, ako predtým. Vtedy som na to nemyslel, ale som si istý, že to výrazne znížilo hodnotu nášho domu pri ďalšom predaji.

Potom otec zmenil zamestnanie a my sme sa odsťahovali.

Pre-tínedžer a tínedžer

Vyrastal som (zvyšok cesty) na západe. Tu som strávil polovicu svojho života.

Mohol som pohľadiť koňa na susednom ranči jednoducho tak, že som prišiel na okraj svojho dvora a natiahol ruku cez plot. Ako všetci mladí ctižiadostiví kovboji som trávil veľa času vonku. Rád som však *čítal* aj *knihy*.

Moja rodina bola veľká. Ale celkový počet titulov, ktoré jej členovia získali, bol ešte väčší. Ešte na základnej škole ma otec začal učiť niekoľko úplne základných matematických pojmov.

Môj otec si často zamieňal svoje deti. Volal ich nesprávnym menom. Matku to vždy rozčuľovalo. Tvrdil však, že je to všetko jej vina. Ved' ona trvala na tom, aby im dala mená. On im chcel prideliť len čísla. Ako slávny detektív Charlie Chan.

Okrem toho sa v našej rodine chlapci často volali po strýkoch. Keď pochovávali môjho starého otca, otec postrčil brata a ukázal na neďaleký, ale veľmi starý náhrobok. Boli na ňom napísané rovnaké mená ako na troch bratoch! Jeho meno bolo na vrchu. Odvtedy im to hovoril: *Pamätajte si, že ja som na tom náhrobku hore!*

Ale nemajte z toho nesprávny dojem! Moja rodina bola veľmi "ľudová". Keby ste sa stretli s mojím otcom, skôr by ste ho považovali za *rančera* ako za

vysokoškolského profesora. So správcom vychádzal rovnako dobre ako s ostatnými profesormi. Možno aj lepšie!

O mnoho rokov neskôr si FW od tohto správcu kúpil pušku. Pušku vyrobil sám a dokonca jej dal meno: "Staré mäso na stole". Môj otec išiel na strelnicu, aby vyskúšal jej presnosť. Vystrelil tri náboje na terč vzdialený niečo vyše 100 metrov. Boli zoskupené tak blízko pri sebe, že *všetky tri diery po guľkách sa dali zakryť naraz štvrtákom!* - Samozrejme, medzi jednotlivými výstrelmi počkal desať minút, aby hlaveň stihla vychladnúť.

Šach som sa naučil ešte ako chlapec. Ani som sa nepokúšal dať súperovi mat, kým som neurobil dve veci. Po prvé, zobral som mu každú jednu figúrku. Po druhé, použil som zostávajúcich pešiakov, aby som získal späť svoju dámu a oba hrady. Samozrejme, toto prehnané úsilie bolo zároveň dôkladné a neefektívne.

Jeden z mojich bratov všetkých ohromil, keď v priebehu piatich minút porazil veľmi skúseného šachistu. Použil svoj obľúbený bleskový útok dámou. Jeho súper bol príliš zaneprázdnený realizáciou komplikovaného plánu, aby si to všimol.

Na strednej škole som veľa hrával šach. Takmer vždy so študentmi a profesormi. Väčšinou som vyhral dve z troch partií. V posledných troch partiách, ktoré sme hrali, som porazil svojho otca. Potom som o šach stratil záujem. Bolo to príliš statické. Skutočne dobrí hráči sa museli učiť naspamäť staré ťahy zo šachových kníh. To nebolo pre mňa.

Môj otec sa smál ako posledný. Priviedol doslova šachového génia, aby ma poriadne zbičoval. V tom čase som bol tiež chorý ako pes s infekciou pečene. Niekoľko mesiacov som žil na čaji, toastoch bez masla a vajíčkach. Trvalo mesiace, kým som sa úplne zotavil. Toľko k *férovému boju!*

Potom mi vysvetlil, že existujú tri úrovne šachistov.

Hráč *prvej úrovne* , rovnako ako on, *nemá žiadnu stratégiu.*

Hráč *druhej úrovne*, ako som ja, *má jednu stratégiu.*

Hráč *tretej úrovne*, teda šachový génius, *má viacero stratégií.* Po každom ťahu prehodnocuje celú situáciu. Potom si vyberie najlepšiu stratégiu. (Ak sa o to pokúsi hráč druhej úrovne, výsledkom je zvyčajne chaos.)

Rodina ešte chvíľu hrala karty. Ale miestni obyvatelia nepoznali starosvetské hry, ktoré sme poznali my, takže sme nemali s kým hrať.

Otec nás všetkých zapísal do tanečného kurzu. Naučili sme sa foxtrot a valčík. Pre nás mladých to nebolo nič užitočné. (Už na základnej škole sme sa učili tancovať na námestí.)

Dospievanie pre mňa asi nebolo ťažšie ani ľahšie ako pre kohokoľvek iného. Ale bolo iné. Nebola to žiadna "pubertálna vzburá". Moje rodinné a etnické väzby ma robili imúnnym voči "tlaku rovesníkov". Bol som outsider. Moje normy boli jednoducho iné.

Môj otec mi raz povedal: *Ani tvoj starý otec, ani ja sme nemali o svojej generácii príliš vysokú mienku. Ty si na tom rovnako.* - Nebolo to ani pohrdanie, ani arogancia... Po rokoch som počul, ako jeden ruský aristokrat v exile povedal takmer to isté.

Namiesto toho, aby ste povedali: *Keby ostatné deti skočili z útesu, urobili by ste to isté!*, moji rodičia by povedali: *Dobrý Nemec neskáče z útesu!* - To bolo veľmi účinné!

Už som sa naučil nedávať najavo slabosť alebo bolesť. To mučiteľov len povzbudilo. Ešte na strednej škole som zašiel o krok ďalej. Uskutočnil som dva experimenty v oblasti psychológie.

V prvom experimente držím súpera na hrane medzi úderom a ústupom. Túto rovnováhu som udržiaval striedaním provokatívnych a zmierovacích poznámok.

Pri druhom experimente som predstieral, že si myslím, že posmešky sú vlastne len priateľské podpichovanie. Spočiatku to súpera zmiatlo. Potom ho to zhoršilo, keď sa snažil vysvetliť svoj skutočný negatívny zámer. Nakoniec si uvedomil, že sa s ním hrám. Namiesto toho, aby som ho dostal ja, dostal som ja jeho. To ho nahnevalo. Odrazil som útok späť na útočníka bez toho, aby som použil silu alebo negatívny jazyk. To ma potešilo z praktických, etických a dokonca aj estetických dôvodov.

Na strednej škole som mal rád hodiny žurnalistiky. Po prvé, učiteľka bola pekná. Po druhé, rád som písal.

Raz som pozval jedného študenta učiteľa na tanec. Nešlo o žiaden perverzný sex. Jednoducho som si viac rozumel s ľuďmi v jej veku (a staršími) ako so svojou vekovou skupinou. Okrem toho bola krásna a jej nohy v minisukni vyzerali skvele.

Po rokoch som stretol mladú ženu, ktorá urobila niečo podobné. Až na to, že v jej prípade išlo o zvrátený sex. Myslím, že to len dokazuje, že dievčatá dospievajú rýchlejšie ako chlapci. A sú šikovnejšie pri získavaní toho, čo chcú.

Objavil som profesionálny prieskum zameraný na zisťovanie politických a sociálnych názorov. Zúčastnila sa na ňom celá trieda a ja som strávil strašne veľa času nad zostavovaním tabuliek a analýzou.

Zaujímavosťou tohto prieskumu bolo, že nebol jednorozmerný, t. j. *čiarový*. Bol dvojrozmerný, t. j. *rovina*. *Bola tam os x a os y!* Zobrazovali sa na nej súradnice tradičných ideológií. Konzervatívci a komunisti boli na osi "x" ďaleko od seba, ale na osi "y" blízko seba. Liberáli a fašisti boli na osi "y" ďaleko od seba, ale na osi "x" blízko seba.

To ilustruje niekedy zaujímavé podobnosti medzi inak radikálne odlišnými ideológiami. (Moje vlastné súradnice boli ďaleko od všetkých ostatných.)

Okrem toho som si neskôr na hodinách etiky na vysokej škole všimol, že dvaja

Ľudia môžu dať rovnakú odpoveď z dvoch úplne odlišných dôvodov. Hádzať ich do jednej kategórie by bolo veľmi nepresné.

Tu je príklad.

Môj profesor etiky na vysokej škole rozprával triede o svojej vlastnej etickej dileme.

V posledných dňoch druhej svetovej vojny som bol mladý, útlý poručík. Moja prilba bola príliš veľká na moju hlavu. Dostal som za úlohu prejsť s džípom k nemeckým líniam a vyjednávať o ich kapitulácii. Vzal som so sebou niekoľko mužov.

Keď môj džíp dorazil k nemeckým líniam s bielou vlajkou prímeria, esesáci mi šikovne zasalutovali. Kúsok po ceste sme narazili na nákladné autá, ktoré riadili nemeckí vojaci. Na korbe nákladných áut sedelo čosi, čo vyzeralo ako väzni z koncentračného tábora.

Len čo sme sa stratili z dohľadu, počuli sme streľbu z guľometu. Pomysleli sme si, že to pravdepodobne Nemci zabíjajú zajatcov. Uvažovali sme, či sa máme otočiť a pokúsiť sa im pomôcť.

Rozhodol som sa, že nie. Pomyslel som si, že tých pár ľudí v džipe ich aj tak asi nezachráni. Ale ak by sa naša misia zariadiť kapituláciu nesplnila, boje by sa mohli obnoviť a zahynulo by oveľa viac ľudí.

Urobil som správne?

Keď som ho po vyučovaní stretol na chodbe, utešoval som ho: *Myslím, že si urobil správne. Bola by škoda, keby sa zranilo viac esesákov!*

Na chvíľu sa mu na tvári objavil zmätený výraz. Potom sa usmial. Možno mu došlo, kto mu to vlastne povedal.

Stredná škola ma nudila. Vždy som sa snažila dokončiť domáce úlohy v učebni. Takto som mal viac času na večerné čítanie kníh na vysokoškolskej úrovni. Väčšinou filozofiu, históriu a trochu politiky. Zoznam vyznamenaných bol samozrejmosťou.

Vďaka letným školám som mohol preskočiť posledný ročník.

Jeden semestrálny kurz som dokončil za tri dni, štvrtý deň som písal test a dostal som päťku.

Ešte na strednej škole som navštevoval vysokoškolský kurz o tom, ako hrať na burze. Aj ja som to zvládol. Prvý rok som dával pozor a zarobil som peniaze. Druhý rok som len počúval svojho makléra a prišiel som o ne. Aspoň som zapôsobil na spolužiačky.

Jedno leto som strávil s otcom, keď pracoval v NASA na raketopláne. Bývali sme v apartmánovom komplexe hneď vedľa univerzity. Rád som sa zdržiaval pri bazéne. Hrával som šach a pozoroval pekné mladé študentky v bikinách. Niekedy hrali šach so mnou. Ale "podvádzali". Konkrétne sa skláňali nad šachovnicou, aby ma rozptýlili svojím dekoltom. Bolo to *napoly* úspešné. Áno, pozeral som sa. Nie, nenechal som ich vyhrať.

Nominácia na jednu z vojenských akadémií USA bola pre mňa veľkým úspechom. Ale, úprimne povedané, mám podozrenie, že za to do veľkej miery vďačím rodinným väzbám a nepopulárnosti vojny vo Vietname. Moji rodičia si tykali s kongresmanmi, senátormi a guvernérm, ktorí sa občas zastavili u nás doma.

Keď som vstúpil do jeho kancelárie, vojenský lekár, ktorý ma mal vyšetriť v súvislosti s mojou nomináciou na vojenskú akadémiu USA, sa na mňa pozrel a povedal: *Pochádzate z vojenskej rodiny, však?* - Nevedel som, ako mám odpovedať. Na jednej strane áno, v mojej rodine bolo veľa vojakov. Na druhej strane, väčšina z nich bola niekoľko generácií dozadu... Navyše, moja rodina je veľmi "demokratická" v tom zmysle, že často máme príbuzných, ktorí bojujú na *oboch stranách* vojny!

Hoci som mal rôzne záujmy, nič ma nelákalo ako *kariéra*. Dva roky som navštevoval štátnu univerzitu, aby som bol podľa európskych štandardov považovaný za "vzdelaného". Ale namiesto toho, aby som sa usiloval o získanie titulu, navštevoval som len tie kurzy, ktoré sa mi páčili alebo som ich považoval za užitočné. A medzi ne nepatril obchod.

V mojom odbore cudzí jazyk som mal dostatok kreditov na bakalársky titul, ale musel by som absolvovať ďalšie dva roky "ničnerobenía", aby som ho získal. Nevidel som v tom zmysel. Medzi predmety, ktoré sa mi páčili, patrili filozofia a tvorivé písanie.

Samozrejme, najlepšou časťou na vysokej škole bolo bozkávanie s mojou priateľkou.

V tých časoch bolo skutočne možné, a nie zriedkavé, aby si študent odpracoval štúdium *bez* pôžičky alebo grantu! Tak som to urobil aj ja.

Je mi ľúto dnešných študentov!



NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch

Stovky kníh v mnohých jazykoch

Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

